

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

SPORTOVNÍ POHÁDKY

*Tomíkovi Demjanovi a všem
malým sportovcům*

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

SPORTOVNÍ POHÁDKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

SPORTOVNÍ POHÁDKY

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5917. publikaci

Ilustrace Michal Sušina

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2015

Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-9844-8 (ePub)

ISBN 978-80-247-9843-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5531-1 (print)

Obsah

Zaprodaná duše	7
Andílek	13
Jak princ Filip vysvobodil princeznu	17
Lída a Frída v lednici	23
A je zase klid!	29
Hladová myš	35
Plyšový tým	42
Veverka Štěpánka	48
Mistr na ledě	55
Splněné přání	61
V rákosí	65
Myšák Leopold	70
Knedlíky	75
Obr Bruno	81
Želvák Bob	86
Babiččino přání	91
Kouzelné boty	97
Amorek nešika	103
Jak se vodník naučil plavat	109
Tuláci	115

Zaprodaná duše

(cyklistika)

Pavel jezdil na kole. Jezdil na něm hodně a rád. Už od dětství si zvykl provětrat si hlavu hned, jakmile se vrátil ze školy. Úkoly musely počkat. Když vyrostl, jeho záliba ho neopustila. Každý den po práci vyjížděl na dlouhé projížďky. Dokonce se občas účastnil i závodů. Byl rychlý i vytrvalý, ale nikdy se mu nepodařilo vyhrát. Vždycky se našel někdo, kdo byl lepší než on.

Po jednom z takových závodů se posadil na trávě za cílovou rovinkou a s hlavou v dlaních vzdychal: „Proč nemůžu nikdy vyhrát? Co dělám špatně? Dal bych všechno na světě, jen abych konečně vyhrál.“

Najednou ho zahalil obláček dýmu.

„Protivní kuřáci!“ lamentoval Pavel nazlobeně.

„Vážně všechno?“ zeptal se muž v zeleném klobouku.

„Cože?“ nechápal Pavel, protože na své nářky v tu ránu zapomněl.

„Dáš mi všechno na světě, když zařídím, abys vyhrál?“ zeptal se muž celou větou.

Pavel opatrně přikývl.

„I svou duši?“ zeptal se neznámý muž.

Pavel na chvílku zaváhal, ale jen na chvílku. Pak přikývl. Pro vítězství byl ochoten udělat cokoli.

Muž s touto odpovědí nejspíš počítal, protože z kapsy vytáhl svitek papíru. Bylo na něm napsáno toto:

Pavel to očima rychle přelétl. Všiml si hlavně toho, že má vyhrát tři závody. Stačil by mu jeden jediný, ale má vyhrát rovnou tři. To mu připadalo fantastické.

„Stačí to jen podepsat,“ pronesl medovým hlasem muž v zeleném klobouku.

Pavel ani na moment neváhal. Začal si prohmatávat kapsy, aby našel pero, kterým by se dalo potvrzení podepsat. V cyklistickém dresu ale pero neměl.

„Nemám to čím podepsat,“ pokrčil rozpačitě rameny.

„Nic se neděje,“ mávl rukou muž a rázem se mu v ruce objevilo černé husí brko seříznuté do ostré špičky. Dříve takovými pery psali písaři. Byla většinou bílá a namáčeli je do inkoustu. Lahvičku s inkoustem muž s sebou neměl.

„A co inkoust?“ zeptal se Pavel.

„Není potřeba,“ usmál se muž. Vzal opatrně Pavlovu levou ruku a špičkou na husím brku ho jemně píchl do prstu.

„Au,“ vykřikl Pavel. Ani ho to moc nebolelo, spíš se jen polekal. Něco takového vůbec nečekal.

„Jeden podpis a všechno bude vyřízeno,“ prohlásil muž konejšivě, a tak se Pavel nakonec podepsal. Hned nato muž zmizel i s úpisem.

Pavel se rozkašlal, protože se kolem něj opět objevil obláček dýmu, ale taky se mu ulevilo, že je muž pryč. Najednou se cítil lépe než v jeho přítomnosti.

Domů odešel s myšlenkou na další závod. Teď ho určitě vyhraje. Doma se mu ale všechno rozleželo v hlavě. Vzpomněl si na pohádky, které mu v dětství rodiče předčítali. Co když to byl čert? Proto ten podpis vlastní krví.

Pavel dostal strach. Několik nocí nespál a přemýšlel, co udělá, až si ho čert bude chtít vzít do pekla. Pak ale přišel čas dalšího závodu a on na všechno zapomněl. Soustředil se jen a jen na slíbené vítězství.

Opravdu se mu to podařilo. Pavel poprvé v životě stál na stupni vítězů se zlatou medailí na krku a zažíval pocit opravdového štěstí. Tak se to opakovalo ještě několikrát. Stal se z něj uznávaný cyklista.

Jenže čas rychle letí. Lhůta, kterou dostal od muže v zeleném klobouku, právě uběhla, a on měl svou duši odevzdat peklu.

Čert v převlečení za hajného se o svá práva přihlásil. Těsně před půlnocí se objevil u Pavla doma a v ruce držel úpis podepsaný Pavlovou krví.

Pavel byl však na čertův příchod připravený. Ležel sice v posteli, ale nespal.

„Vstávej,“ budil ho čert hromovým hlasem. „Beru tě s sebou do pekla!“

„Nikam nejdu,“ odsekl Pavel odvázně.

Čert byl překvapený. Ještě nikdy se mu nestalo, že by mu někdo takto odporoval.

„Upsal ses peklu!“ připomenul mu.

„Neupsal!“ odpověděl Pavel.

„Ale upsal, kamaráde. Tady je to červené na bílém!“ zuřil čert a mával Pavlovi úpisem přímo pod nosem.

„Tady stojí jen to, že mám peklu darovat svou duši. Tady ji máš!“ řekl Pavel a vyndal zpod peřiny duši ze svého jízdního kola, která se nafukuje pumpičkou. „Je to duše?“ zeptal se čerta.

Ten na Pavla nevěřícně hleděl, ale k odpovědi se neměl.

„A je moje?“ zeptal se opět Pavel a hned si sám odpověděl. „Je!“

Pak strčil duši čertovi do ruky a řekl: „Svůj slib jsem dodržel a teď mě nech vyspat. Zítra mám další závody!“

Překvapený čert dupl kopytem do dřevěné podlahy a zmizel v oblaku kouře. Od té doby už Pavel sice nikdy nevyhrál, ale to mu tolik nevadilo. Hlavně že se nedostal do pekla.

Andílek

(atletika)

Damián byl andílek neposeda. Ani chvíli nevydržel v klidu. Na nebeském obláčku hopsal jako na trampolíně. Když to viděli i ostatní andílci, hned se přidali. V nebi z toho bylo hotové pozdvižení.

„Co je to tady za rámus? Copak takto se chovají andělé?“ přišel je napomenout nejváženější anděl.

Andílci okamžitě zmlkli a přestali hopsat.

„Ať se to už nikdy neopakuje!“ řekl se zdviženým prstem a pak odešel.

Malí andílci chvíli jen tak tiše seděli, ale pak dostal Damián další nápad. Načechral obláček tak, aby byl co nejvyšší, a pak do té obláčkové hromádky s rozběhem skočil. Ostatním andílkům se to hned zalíbilo, a tak začali řídit znovu. Jeden po druhém se s chutí

zabořili do měkkého obláčku. Bylo u toho opravdu veselo, a tak není divu, že je opět přišel napomenout nejstarší a nejváženější anděl.

„Co to tady zase vyvádíte?“ zeptal se nazlobeně a vlastnoručně vrátil obláček do původní podoby, takže už nebyl tak načechraný jako před chvílí. Andílci se opět způsobně posadili na obláček a přestali dovádět.

Dlouho jim to ale nevydrželo. Hlavně díky Damiánovi. Když okolo nich letěl jiný obláček, napadlo ho, že by na něj mohl přeskočit. Vyčkal na správný okamžik.

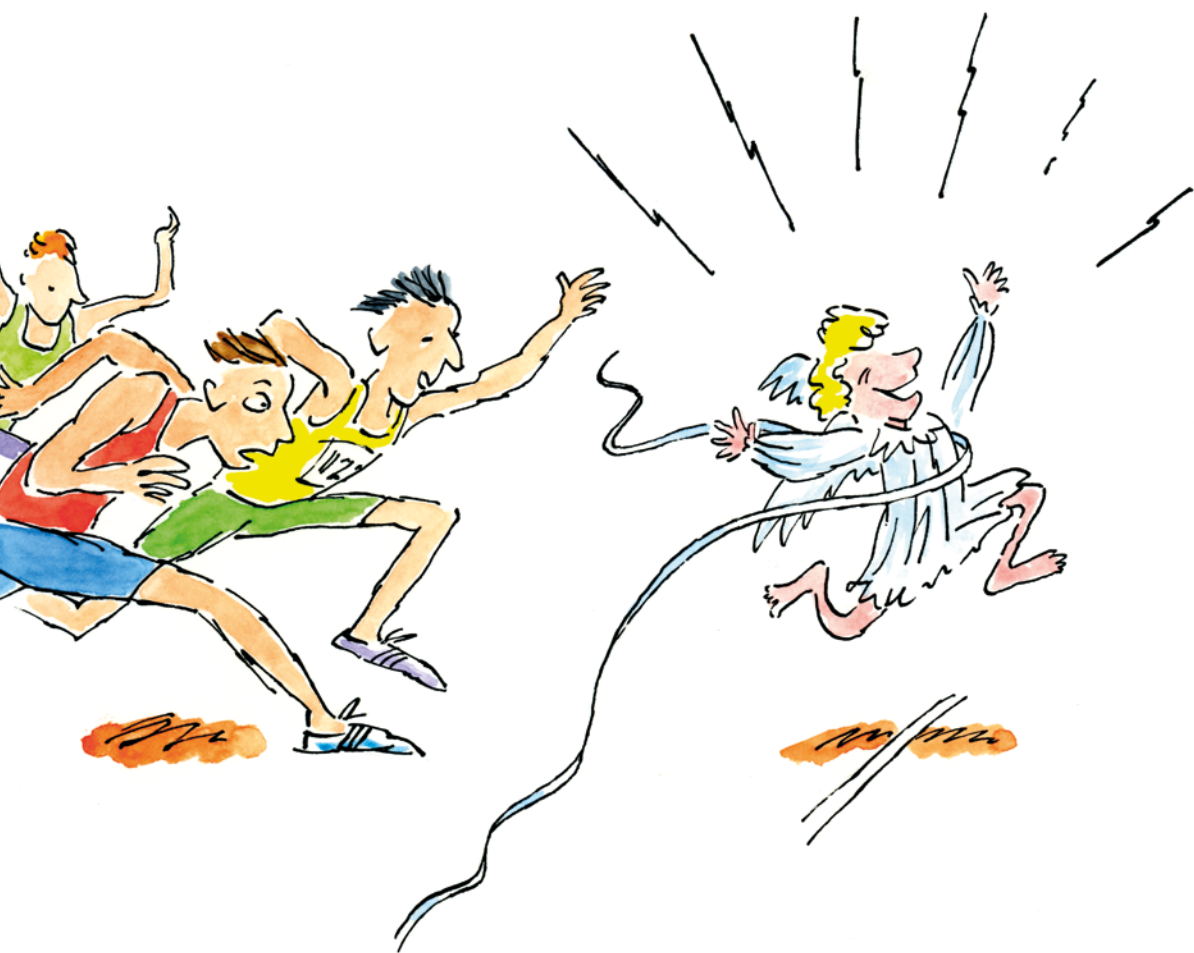
Když byl obláček nejbliž, tak se pořádně odrazil a skočil. Povedlo se! Za nadšeného jásotu a povzbudivého tleskání Damián přistál na druhém obláčku. Hned se rozběhl a skočil zpátky, aby mu obláček mezitím neodplul.

To byla pro Damiána teprve ta pravá zábava. Skákal z obláčku na obláček, jako kdyby poskakoval po kamenech v řece, ale nikdo jiný už se k němu nepřidal. Ostatní andílci se báli. Damián byl tak rozdováděný, že nevěděl, kdy přestat. A tak se stalo, že se okolo prohnal vítr a obláček Damiánovi odfoukl dřív, než na něm stačil přistát. Damián ztratil pevné nebe pod nohama a padal dolů. Dopadl přímo na zem.

Je známo, že andělé přinášejí štěstí, ale sami mají štěstí také. Damián dopadl pěkně do měkkého. Ocitl se totiž na sportovním stadionu, přímo na žíněnce pro skok do výšky. Pořadatelé se divili, že jim další závodník spadl přímo z nebe, ale nechtěli zdržovat, tak mu na záda přesně mezi křídla připnuli startovací číslo a poslali ho na rozběh k novému skoku přes latku.

Andílek byl nadšený. Nic podobného v nebi není, a tak byl ve svém živlu. Ani nemusel používat křídla, aby vyhrál. Po vítězství ve skoku do výšky se přesunul na běžeckou dráhu. Dobře se díval, jak si sportovci

klekají do startovních bloků, a při dalším rozběhu se postavil na start. Po výstřelu ze startovní pistole vystřelil jako raketa a do cíle doběhl jako první. Pak házel koulí i oštěpem, skákal do dálky i o tyči, běhal přes překážky a vyzkoušel si snad všechny atletické disciplíny. Celý den si náramně užil, ale když se začalo stmívat, nadešel čas vrátit se zpátky do nebe. Od té doby ho na žádném stadionu nikdo nikdy neviděl. Na zemi ale po Damiánovi zůstaly rekordy, které se teď sportovci snaží postupně překonávat.

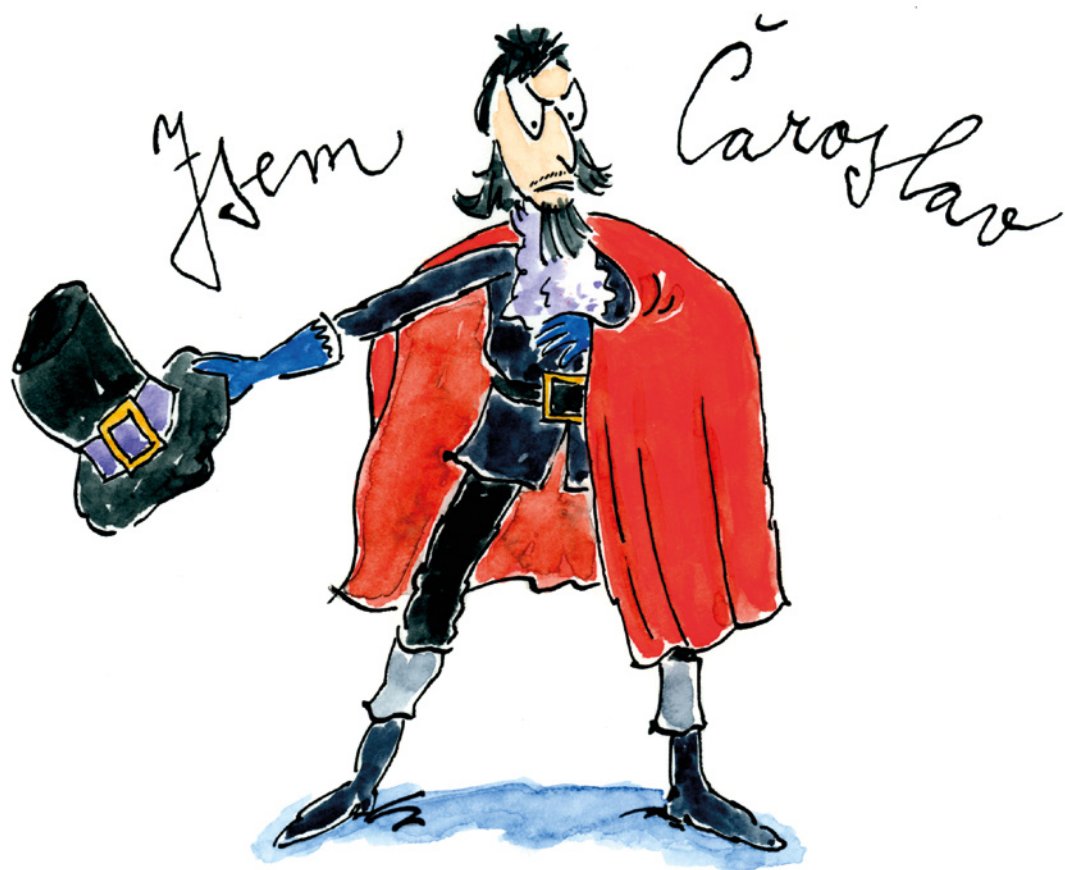

Jak princ Filip vysvobodil princeznu

(horolezectví)

V jednom království žili král Jan s královnou Jitkou, a ti měli překrásnou dceru. Princezna Jindřiška byla moc milá. Stále měla dobrou náladu a navíc rostla do krásy. Nápadníků měla habaděj, ale nemohla si mezi nimi vybrat. Princové se jí dvořili, ona jim oplácela úsměvy a byla k nim milá. Pan král s paní královnou předpokládali, že budou nejspíš brzy chystat svatbu. Nepočítali ale s tím, že o ruku princezny Jindřišky přijde žádat i zlý čaroděj.

Jednoho pochmurného dne se nebe zatáhlo, udeřil hrom a současně s ním někdo zaklepal na železná vrata.

„Přišel jsem žádat o ruku princezny Jindřišky,“ oznámil hlubokým hlasem a místo pozdravu mávl svým dlouhým rudým pláštěm. Strážé ho dovedly do zámku, přímo před pana krále.

„Chcete žádat o ruku mé dcery?“ zopakoval pan král otázku, aby získal chvíli času na přemýšlení. Odjakživa měl na lidi čuch. Uměl odhadnout, jaký kdo je, a zrovna tenhle pán se mu moc nezdál.

„Ano, a to hned!“ řekl muž v plášti a lehce přitom dupl podpatkem levé boty.

Jestli měl král Jan před chvílí pochyby, tak teď si byl naprosto jistý. Tohle není ten pravý ženich pro jeho jedinou dceru. Nahlas to ale pochopitelně neřekl, aby nápadníka neurazil. Místo toho začal opatrně kličkovat: „Ještě jste se ani nepředstavil,“ řekl lehce vyčítavým tónem. „Vůbec nevím, s kým mám tu čest!“

Muž v rudém plášti se uklonil a smekl svůj nezvykle vysoký klobouk. „Jsem Čaroslav,“ odpověděl hrdě. Ani nemusel dodávat, že je čaroděj. Panu králi to okamžitě došlo. Byl pevně rozhodnutý se čaroděje zbavit.

„Ale princezna Jindřiška je nemocná. Má nevyléčitelnou nemoc,“ uchýlil se ke lži pan král. Jenže v tu chvíli vplula do sálu zdravá a krásná princezna. Od pobíhání po zámecké zahradě měla ještě zrůžovělá líčka.

Čaroděj se na ni podíval potěšeně, ale pan král do slova vyděšeně. Jindřiška hned věděla, že něco není v pořádku. „Stalo se něco?“ zeptala se svého tatínka.

„Ale nic, jen tady pan Čaroslav by si tě chtěl vzít za ženu,“ oznámil král své dceři s důkladným důrazem na slabiky *ča* a *ro*.

Jindřiška byla chytrá a tatínka dobře znala. Pochopila, že se mu pan Čaroslav nelíbí. Ani jí nebyl sympatický.